

Indeant

Nikam se k tobě nevejdu

MICHAEL LORENC

Michael Lorenc

Narodil se v Olomouci (1943), vystudoval ostravskou konzervatoř, obory housle, dirigování a skladba, dále AMU Praha, dirigování orchestru u prof. Václava Neumanna. Pracoval jako violista v orchestru ostravské opery, jako sbormistr olomoucké opery, jako sbormistr a dirigent opery v Ústí nad Labem a jako symfonický dirigent v Praze. Jako dirigent působil také v zahraničí. Založil několik hudebních těles.

V Ostravě byl členem umělecké skupiny Notoryjci, v Olomouci založil studiovou divadelní scénu Studio-Fórum, v tamějším Divadle hudby uváděl večery poezie, v Olomouci též založil Olomoucký komorní orchestr, vedl několik amatérských pěveckých sborů. V Praze se věnoval klubovým pořadům poezie a hudby, vytvářel komponované pořady poezie mladých autorů v Divadle v Nerudovce, četl svou poezii ve Viole, v Symbióze, ve Studiu Paměť, v literárním Klubu 8, měl autorská čtení rovněž v Brně, v Českých Budějovicích, v Českém Krumlově, v Ústí n. L. a v Olomouci. V Praze pořádal mezinárodní hudební festivaly.

Měl několik výstav ze své výtvarné tvorby, věnuje se také ilustrátorské činnosti a píše hudbu k písňovým textům. Ke svým oceněním z oblasti vážné hudby přiřadil roce 2009 také cenu z oblasti literatury – Zeyerův hrnek za sbírky Urousaný orel a Srocení.

Je členem básnického sdružení KRB, Jihočeského klubu Obce spisovatelů a Obce spisovatelů.

Nyní žije v Jižních Čechách.

Vydal básnické sbírky:

Průvody k popravám, nakl. Šimon Ryšavý, Brno 2001

Visuté zahrady deště, nakl. Carpe diem, Brumovice 2005

Les citadel, nakl. Balt-East, Praha 2005

Monogramy, nakl. Balt-East, Praha 2005

Bezdomovci duše, nakl. Alfa-Omega, Praha 2006

Urousaný orel, nakl. Balt-East, Praha 2007

Srocení, nakl. Balt-East, Praha 2007

Jízlivosti, internetové nakl. Digizdat, 2009

Náhlý klid, nakl. H+H, Vyšehradská, Praha 2013

Básně tiskl v almanaších: Sluneční koróna, Současná poezie 2005, Úl, Víno na klávesách, Milostná poezie 2007, Rošády, Výhonky, Chodící strom, Držím se hvězd, Černobílé inspirace, Odlesky z řeky poezie, Antologie Divokého vína, Sůl a cukr, Pohádky na klíček, Prameny a soutoky, Literární inspirace, Pod lípou, Kde se země provinila, Stranou, Reví Mítink 2009, Posvícení 7, Kudy chodí slova, Posvícení 2013, Jen krůček od tajemství.

Publikuje též v časopisech Host, Tvar, Protimluv, Mladá fronta Dnes, Sluneční koróna, Literární fórum, v internetových periodikách, jeho verše jsou čteny v rozhlase.

NIKAM SE K TOBĚ NEVEJDU

Milostný příběh v dopisech, který se odehrává v letech 1969 – 1971 v Praze.

Kulisy příběhu: Divadlo v Nerudovce, redakce Divokého vína, Divadlo Rubín, Klub v Michalské, Poetická vinárna Viola, Rudolfinum, Uměleckoprůmyslové muzeum a hospůdky na Starém městě a na Letné.

Petr Andreas, kritik, absolvent Filosofické fakulty Karlovy Univerzity, o knize napsal:

Lorence zajímá paradox, protiklad, oxymóron, napětí spíše významové než konflikty reálných lidí či věcí ve světě. V jeho lyrice je silně patrný básnický subjekt a jeho perspektiva; za textem je vždy znát, anebo se dáva tušit závažná autorova životní zkušenost. Že z textu promlouvá hlavně silná emotivní osobnost a ego, že se nemluví o principech, ale o jedné zatraceně konkrétní lidské situaci, je třeba mít na mysli hlavně tehdy, působí-li text jako apodiktické či gnómické tvrzení: vždy se jedná o závěr učiněný na základě poznání získaného v určité životné etapě, které autor spontánně zobecňuje. Tvrdí-li například, že „Ještě žádný filosof/ neměl pravdu“, nechce tím hodnotit úroveň evropské vzdělanosti, nýbrž si realisticky uvědomuje, že žádné teoretické vědění nemá moc zajistit, aby se životní dráha jednotlivce neodchylovala od představy, jakou má každý na jejím počátku.

Michael Lorenc

NIKAM SE K TOBĚ NEVEJDU

2015

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno. Používání elektronické verze knihy je umožněno jen osobě, která ji legálně nabyla, a jen pro její osobní a vnitřní potřeby v rozsahu stanoveném autorským zákonem. Elektronická kniha je datový soubor, který lze užívat pouze v takové formě, v jaké jej lze stáhnout z portálu. Jakékoliv neoprávněné užití elektronické knihy nebo její části, spočívající např. v kopírování, úpravách, prodeji, pronajímání, půjčování, sdělování veřejnosti nebo jakémkoliv druhu obchodování nebo neobchodního šíření je zakázáno! Zejména je zakázána jakákoliv konverze datového souboru nebo extrakce části nebo celého textu, umísťování textu na servery, ze kterých je možno tento soubor dále stahovat, přitom není rozhodující, kdo takového sdílení umožnil. Je zakázáno sdělování údajů o uživatelském účtu jiným osobám, zasahování do technických prostředků, které chrání elektronickou knihu, případně omezují rozsah jejího užití. Uživatel také není oprávněn jakkoliv testovat, zkoušet či obcházet technické zabezpečení elektronické knihy.

©Michael Lorenc c/o DILIA, 2015

© INDEART, 2015

www.indeart.cz

978-80-7519-038-3 (PDF)

Motto:

*A ty se smyslem pro halouzku,
muškát a větrný mlýnek,
ty že nepodlehneš vůni
ořechů, mandlí a oliv,
ty že se ubráníš horkému vánku?*

Markéto,

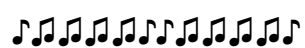
přijměte pozdrav z míst,

kde je zasněženě.

Obdivuji Vaši poezii,

přál bych si,

abyste byla jako ona.

Markéto,

vzpomínáte si, jak jsem Vám slíbil

v tomto týdnu překvapení?

Čekajte dopis z rozhlasu,

jisté je, že Vám pošlou pozvánku

na příští natáčení pořadu o mladých autorech.

Zřejmě budete číst svoje verše a povídat něco o své
neprozkoumatelné osobnosti.

Pokud se jedná o jiné věci

mezi nebem a zemí,

tak bych vám psal a psal.

Toužím po jakékoli spřízněnosti se světem, po volnosti
vyjadřovat myšlenky.

Je mi ale, jako bych si příliš nerozuměl s přírodou.

Nevím nic o její pravé podstatě, i když se jí mohu dotýkat,
hovořit k ní.

Jsem zasklený v sobě, bojím se to sklo rozbít,

protože mi řekli, že bych se mohl poranit.

Jít za Vámi se mi jeví téměř nesmyslné,

jsem v duchu stále s Vámi

a nacházet ve Vás někoho jiného nechci.

O Vaší tváři vím jen to, že se nesmím dlouho dívat.

Bez příčiny se nemá porušovat křehká rovnováha.

Dnes pořádám s panem Suchým seminář o mladé poezii.

Zřejmě z toho vzejdou nové teorie

o tom, jak se určitě nenapíše nic kloudného.

Ale už to přemítání může mít určitou cenu.

Markéto, snad se uvidíme jako při soutěži v Brně,

tentokrát bychom se mohli potkat tuto sobotu ve 20. hod.

v Praze, Loretánská 13 v přízemí.

Zaboucháte kovovým držadlem

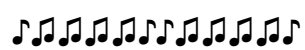
na starobylé dveře a... vstoupíte pravou nohou.

K té růži na papíře jsem Vám chtěl včera připsat zvolání:

Nevnímejte ji jako člověk,

který rozumí kráse!

Michael

Nejhezčí tady v Liberci
je vzpomínka na koncert v pražském Rudolfinu
– Johanku z Arku na hranici –
a na možnost neposlouchat
jen sám za sebe.

Michael

Markéto,

posílám ti několik slůvek

pro tvoje malé ouško.

Přijedu ihned, jakmile mi napíšou z AMU.

Beránku, buď ještě nějakou chvíli hodný,

netrkej tedy svými imaginárními růžky.

Mám plný pokoj haraburdí, nezvolený sněm

odložených vyslanců marnosti.

Válí se tu Listy, Burdy,

Rudé Právo bez diskusí v něm.

Je mi smutno.

Vyvolávám z hlubin času řev

hynoucích dinosaurů.

Jakýsi makový skřet tancuje na špici

mého violového smyčce.

Kdyby tam křepčil někdo jiný, velmi by mě to rozladilo.

Předpokládám, že moji violu rovněž.

Jinak mi zdechla neonka v akváriu.

Možná pojedu do Kroměříže na filmový festival.

Už jsem alergický na kresby hradů

na stěnách mého bytu.

Tady na Hané mi chybí Polabí,

chybí mi tu, o tom není spor,

také mi chybí Vltava

a na ní vratký vor.

Připadám si někdy jako Sisyfos

nebo hovnívál

Ze života hmyzu,

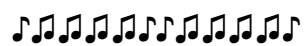
jindy jako Pelé, fotbalový král,

nebo jako Zidane, řečený Zizu.

Obránce

i střední útočník

Michael

Moje milé malé Žužu,
díky za praktický dopis.
Píšu také věcně.
Mým požadavkem se nenadechneš k letu.
Podívej: Potřebuji NUTNĚ
z Městské knihovny v Praze, z hudebního odd.,
půjčit partituru symf. básně Praga od Josefa Suka.
Zajdi tam, prosím,
najdi si to v katalogu partitur
a hned v pondělí pošli expres.
Je to úplně nutné. Dík.
Zeptej se ještě v prodejnách hudebnin:
B. Smetana – Hakon Jarl, symfonická báseň.
Jinak nic užitečného nedělám,
kromě vzpomínání na jednu
dívku s kúzlečnými růžky.
V Olomouci je teď jako v pralese,
bloumám bambusovým lesem deště,
povodeň je zřejmě nevyhnutelná,
hráze se sesouvají
a město pluje jako šíf od Wernische.
Zrovna teď jsem na poště.
Je tu neuroticky. Totální kafkárna.
Slepice nosí peníze k přepážkám,
jiné slepice je přijímají,
další je přeposílají,
kupodivu nekvokají, nekvokají.
Jedné postarší paní vyklovly oko.
Naštěstí bylo skleněné.
Je tu hlučno

od nehlučných ventilátorů.

Napiš mi a neopisuj!

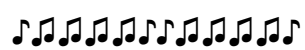
Čekám dopis z buše

ve vesnici Drahotuše.

Lidmi i bohem zavržená

duše

Michael

Ahoj Markéto,

děkuji moc za posláni partitur.

Jsem nyní poněkud „věcný.“

Vůbec nečtu Máchu.

Dělám jen to, co je nutné,

takže jsem nenapsal ani poetické ň.

(Jsem vůbec svobodný,

když svoboda je

pochopená nutnost?)

Blahopřeji k almanachu.

Poslední dny nevycházím z domu,

ale s dopisem pro tebe na poštu poběžím.

Do Prahy přijedu. Nečekaně. Od slova nečekati.

Zjišťuji, že samota by byla nesnesitelná

bez relativně blízkého a dosažitelného cíle.

Můj cíl je však čím dál pochybenější.

Úřady, školy a armády mě dohánějí

k šílenství ozubeného kolečka v soustrojí

jakési neosobní megamašiny.

Jednou budu buď slavný, nebo zavřený.

Jsou věci osamělé jako květ, který nikdo nespatrił.

Ale i nespatriřený květ musí mít

nějaký smysl své existence.

Kolik marnivé krásy je nespatriřené!

Jak blízko má k oběti,

k radosti z rozhovoru!

Kdybych směl uměním odkrýt zákon jsoucna,

který jinak odkrýt nelze,

snad bych jako Johann Sebastian Bach,

rozezněl i horu
v různých tóninách.
Jsem rozevlátý,
téměř letím
a toužím po vůni
tvé jasmínové pleti.

Michael

